

ΕΝΘΥΜΕΙΣΑΙ ;

"Ω! τὴν ἐσπέρα θυμᾶτ' ἐκείνη,
ὅπου οἱ δύο κοντά κοντά,
μὲ μόνο μάρτυρα τῆ Σελήνη,
λέγαμε λόγια γλυκὰ γλυκὰ ;

Θυμᾶσ' ἡ αὔρα ὅπου ἐκίνει
τ' ἀγγελικά σου χροῦσά μελιά.
καὶ ἐμειδίασεν ἡ Σελήνη
ὅταν τὰ εἶδε τόσῳ χροῦσά ;

Θυμοῦμαι ὅταν μὲ ἐλαοῦσες,
εἶχες τὸ πρόσωπο ἰλαρό,
Κι' ὅταν μὲ ἐβλεπες κ' ἐγλοῦσες,
'γελοῦσαν τὰστρο ἴσθον οὐρανό !

Θυμᾶσ', ἐξύπνησε τὸ ἀρδόνι
ὅταν ἄλαοῦσες, κι' ἀπ' τῆ φωλιὰ
μὲ λύπην εἶδε πᾶς ἐσὺ μόνῃ
λαλεῖς; καλλιτέρ' ἀπ' τὰ πουλιὰ !

Δ*.*

ΟΙ ΚΩΦΑΛΛΟΙ ΟΜΙΛΟΥΝΤΕΣ

Ἡ κώφωσις ἐν τῷ πρωίμῳ βίῳ, πρὸ τοῦ ἔτι ὁ παῖς μάθῃ νὰ ὁμιλῇ, εἶνε δυστύχημα οὐχὶ κατώτερον τῆς τυφλότητος. Ἡ ἔλλειψις τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀκοῆς συνεπάγεται καὶ τὴν ἔλλειψιν τῆς φωνῆς. Οἱ κωφάλλοι παῖδες δὲν ἔχουσιν ἔλλειψιν τινὰ ἐν τοῖς ὀργανοῖς τῆς φωνῆς καὶ λαλιᾶς. Αἱ γλῶσσαι των, οἱ ὀδόντες καὶ τὰ χεῖλη, τὰ ἐν τῷ λαρύγγι φωνητικὰ ὄργανα καὶ τὰ στήθη ἅτινα διαχειρίζονται τὸν ἀέρα, ἢ ἀλλικίς λέξεσι διεγείρουσι τοῦς φωνητικῆρας εἰνετόσον ἀβλαβῆ ὅπως καὶ τῶν ἀλλων παιδων. Δὲν δύνανται νὰ ὁμιλῶσιν, διότι δὲν ἀκούουσι. Δὲν δύνανται νὰ μιμηθῶσιν ἤχους, οὐδὲν ἀκροῶνται. Διὰ τὸν δὲ φανερόν ἐκ τούτου, ὅτι δὲν δύνανται νὰ μάθωσι νὰ ὁμιλῶσι καθ' ὃν τρόπον ἡμεῖς, τὸ πρῶτον ἠκούσαμεν καὶ εἶτα ἐμιμήθημεν τὰ πκ-πα καὶ μα-μα, ἅτινα αἱ μητέρες μας καὶ αἱ τροφῶί μᾶς ἐπίεζον νὰ λέγωμεν.

Καὶ ὁμοῦ οἱ κωφοὶ παῖδες μαθαίνουσι νὰ ὁμιλῶσι. Μετ' ἐπιμελείας καὶ ἐπιμονῆς δύνανται νὰ συμμερισθῶσι τῶν εὐεργετημάτων τοῦ λόγου. Κεῖνοι ἀλλοιοὶ ἐκ τῶν

κινήσεων τῶν χειλέων σας διαγινώσκουσι πᾶσαν λέξιν, ἣν προφέρετε. Τόσον δὲ ἐντελῶς μιμοῦνται τὰς κινήσεις ταύτας, ὥστε καὶ εὐχερῶς δύνανται νὰ ὁμιλῶσι.

Πρὸ τινος εὐρέθηεν ἔντινι σχολεῖφ ἔναντι ὀκτῶ παιδων ἐντελῶς κωφῶν. Ὑψηλὸν ρευσὰ αὐτοῖς ποσὰ τινα πρὸς ἀθροισιν πολλαπλασιασμὸν κλπ. Τὰ παιδία μὲ παρητήρου ἐἰς τὸ στόμα καὶ τὰ χεῖλη. Ἐγραφιν ἐἰς τὰς πλάκας των ἀλανθάστως πάντα ὑπέμου ὑπεβαλλόμενον ἀριθμὸν. Ἄλλ' ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐκ τῶν χειλέων διαγνώσεως τῶν λόγων τοῦ ὁμιλοῦντος, εἶνε μὴδὲν παραβαλλόμενος πρὸς τὸν τρόπον καθ' ὃν μαθαίνουσι νὰ ἀποκρίνωται.

Ἰδωμεν ἐὰν ἦνε δυνατὸν νὰ ἐξαγάγωμεν ἰδέαν τινα ἐκ τῆς μεθόδου, καθ' ἣν φέρεται εἰς πέρας τὸ ὄντως ἐκπληκτικὸν τοῦτο ἔργον.

Ὅπως μάθωμεν κωφάλλοι τινα παῖδα νὰ ὁμιλῇ, πρέπει κατ' ἀρχὰς νὰ ἀναλύσωμεν τὰς πολυπλόκους κινήσεις, αἵτινες ἀναγκαίουσι διὰ τὴν προφορὰν ἀπλῆς τινος λέξεως ἢ προτάσεως. Πρῶτον — Ἐχομεν τὴν κίνησιν τοῦ στήθους· τὴν εἰσαγωγὴν, δηλ. καὶ τὴν ἔξοδον ἐξαγωγὴν τοῦ ἀέρος, ὅστις καθὼς ἐξαγεται ἐκ τοῦ λαρυγγος ἢ τῆς κορυφῆς τοῦ φάρυγγος παράγει ἤχον. Τοῦτο ἤδη ὀνομάσθη λειτουργία τῶν φυσητήρων ἄνευ τῆς ἐπιτυχῆς λειτουργίας τούτων ὅλοι θὰ εἴμεθα ἄφωνοι ὡς ἰχθῦς. Δεύτερον. — Ἐχομεν ἐκεῖνο, τὸ ὀποῖον καλεῖται «φωνασκία» ἐν τῷ λαρυγγί. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τῶν μικρῶν μῶνων, αἵτινες κινουσι τὰς φωνητικὰς χορδὰς καὶ ἀνοίγοκλείουσι τὴν κορυφὴν τοῦ φάρυγγος, παράγοντες τὸν ἤχον καὶ τὰς χαλαρώσεις τῆς φωνῆς ἐν τῷ ἄσματι καὶ τῇ ὁμιλίᾳ. Τρίτον. — Ἐχομεν τὴν «ἐνάρθρωσιν», τελομένην ὑπὸ τῆς γλώσσης, τῶν χειλέων, τῶν ὀδόντων κλπ.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν δύο πρώτων ὁ παῖς δύνανται νὰ κραυγάζῃ καὶ νὰ κλαύσῃ ἀλλὰ διὰ τοῦ τρίτου αἱ φωναὶ αὐτὰ σχηματίζονται εἰς ἐνάρθρους λέξεις.

Οἱ κωφάλλοι δύνανται νὰ κραυγάζωσι

μεγαλοφώνως άνευ τινός προς τούτο διδασχής. Απαιτείται μεγάλη έπιμονή όπως ένισχυθώσιν εις την προφοράν των άπλουστέρων λέξεων, λ. χ. papa, mama. μεγάλη όμως ή χαρά, όταν τó κατόρθωμα τούτο έπιτευχθῆ.

Η δυσκολία, ήν εύθως έξ αρχής δοκιμάζει ο διδάσκαλος όπως μορφώσῃ έν κωφάλαλον είνε ότι διδάσκει αυτόν την έπιρροήν των πνευμόνων έν τῆ λιλιά και την κατάλληλον χρησιμοποίησιν των φλεβών του λαιμού. Επίσης έκ των πρώτων οφείλει ένσυνδυάζῃ τó γραμμα ή τó αίσθητόν σύμβολον μέ τας καταλήλους κινήσεις όπως παραγάγῃ τόν άντιστοιχούντα ήχον. Συνήθως άρχεται από του h δασέως. Ο παίς μανθάνει νά έξάγῃ άέρα διά του φάρυγγος τηρών τó στόμα άνοικτόν. Ο διδάσκαλος κρατεί την χείρα του παιδίου έναντι του στόματός του και εκπέμπει τόν ήχον χά—χά—χά. Η λαμβάνει τεμάχιον χάρτου, θέτει αυτό επί λείας τραπέζης και μέ τó στόμα άνοικτόν, ούχι διά των χειλέων αλλά διά του φάρυγγος τó φυσάσά επί τῆς έπιφανείας. Αναγκάζει εΐτα τó παιδίον νά πράξῃ τó αυτό ή σιγήν αυτή είνε άρκούντως διασκεδαστική. Ούτως ο παίς βαθμηδόν έννοεί την έπιρροήν ήν αί κινήσεις του στήθους και ο φάρυγξ έχουσιν επί τῆς παραγωγῆς του δασέως h, και μιμνείται αυτά λίαν έπιτυχώς.

Αλλά γραμματα είνε εύκολώτερον νά μιμηθῆ ένεκα των καταφανών τῆς γλώσσης και των χειλέων του διδάσκοντος, άλλ' αναγκάζεται νά αίσθανθῆ διά τῆς ιδίας αυτού χειρός τó έξωτερικόν του λαιμού και του φάρυγγος αυτού. Αίσθάνεται τó σκίρτημα και προσδιορίζει διά τῆς άφῆς τας άκριβείς κινήσεις των όπισθίων τῆς γλώσσης όπως παραγάγῃ τούς ήχους a, e, o,

κ.λ.π. Υποχρεούται νά μιμηθῆ αυτούς, και κολαφίζεται εις την κεφαλήν, όταν έπιτυγχάνῃ. Πάντοτε αί γεγραμμένοι ή τυπωμένοι λέξεις προσάγονται ένώπιον του παιδός, και βαθμηδόν κατορθοί ούτος νά άπαγγέλλῃ πᾶσαν λέξιν, ήν ο διδάσκαλος τῷ ύποδεικνύει.

Μέχρι του σημείου τούτου ή διδασκαλία είνε και ήρεμος και φορτική, άλλ' όταν ο παίς καταστή ίκανός νά προσφέρῃ άλλας τινας λέξεις, οίσον papa, mama, και ούτως ίδῃ ότι καθίσταται καταληπτός, τó έργον είνε συντομώτερον. Τούτο καλεΐται «φωνητικόν σύστημα» μανθάνει δηλ. ο κωφάλαλος νά συγκοινωνῆ μέ εκείνους οΐτινες ακούουσι. Τó «χειροποίητον σύστημα», ήτοι ή διά των δακτύλων συνενόησις είνε ταχύτερα, αλλά δύναται νά συνενοηθώσι διά των δακτύλων μόνον μετ' εκείνων, οι όποιοι γνωρίζουσι τó τοιοούτον άλλόθεν. Έν Αγγλία τó σύστημα τούτο διδάσκεται θαυμασίως: έν Γερμανία όμως, έν Ιταλία και έσχάτως έν Γαλλία προτιμάται τῷ φωνητικόν σύστημα. Η Ιταλική γλώσσα είνε ίσως ή μάλλον άρμόζουσα εις τó «φωνητικόν σύστημα», όντως δέ θαυμάσιον εΐς τινά βλέπη πόσον καλώς οι κωφάλαλοι μανθάνουσι διά τῆς μεθόδου ταύτης νά συγκοινωνώσι μετ' εκείνων, οΐτινες έχουσι σφάντηνάισθησιν τῆς ακοῆς.

Οί συνήγοροι του «φωνητικού συστήματος» έντε τῆ Εύρώπῃ και Αμερικῆ μᾶς λέγουσιν ότι είνε άδύνατον νά συνδύσωσιν αυτό μετὰ του έτέρου συστήματος. τῆς διά των δακτύλων συνεννοήσεως. Η έκ των χειλέων ανάγνωσις άπαιτεί. λέγουσι, άμέριστον την προσοχήν του παιδός. Τσοούτον έπιμελώς πρέπει νά παρατηρῆ τὰ χείλη, και τσοούτον στενωδς νά έξοικειωθῆ προς τας ταχείας και δυσχερεΐς κινήσεις αΐτων, ώστε άδυνατεΐ νά έχῃ την προσοχήν του και εις τούς δακτύλους. Ολοι οι κωφάλαλοι μανθάνουσι νά γράψωσιν: άλλ' εάν θέλωσι νά μάθωσι νά όμιλώσιν εύχερως, ούδέποτε πρέπει νά έπιχειρῶσι την διά των δακτύλων συνεννόησιν.